

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: J. R., narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem,
sídlem náměstí Kostelní náměstí 233/1, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, č. j. 20244/15/5200-10423-709175,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29. 6. 2015, č. j. 20244/15/5200-10423-709175, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územního pracoviště v Litoměřicích, ze dne 15. 12. 2014, č. j. 2246731/14/2507-50522-505940, kterým byl zamítnut návrh na obnovu řízení ukončených pravomocnými rozhodnutími Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územního pracoviště v Litoměřicích, ve věci platebních výměrů na daň silniční ze dne 18. 9. 2013, č. j. 1805052/13/2507-24803-505940, za zdaňovací období roku 2009, č. j. 1805553/13/2507-24803-505940, za zdaňovací období roku 2010, a č. j. 1805644/13/2507-24803-505940, za zdaňovací období roku 2011. Současně se domáhal náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě trval na tom, že jsou dány důvody pro obnovu uvedené v § 117 odst. 1 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), neboť rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak. Tato skutečnost dle jeho názoru vyplývá z obsahu nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 4002/13. V původních řízeních byla dodatečně vyměřena silniční daň za uvedená období z motorových vozidel, která byla zcela nepojízdná, ale nebyla odhlášena a měla přidělenou registrační značku. Z výše citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla nepodléhají vozidla neprovozovaná, ač registrovaná. Dle žalobce je tento náález možné aplikovat i na daň silniční, neboť řeší shodnou problematiku.
3. Žalobce uvedl, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí setrval na tom, že závěr uvedený ve výše citovaném nálezu nelze považovat za důvod pro obnovu řízení podle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť není způsobilý vyvolat úvahu o povolení obnovy řízení. Dle žalovaného je správce daně vázán právní úpravou obsaženou v zákoně č. 16/1993 Sb., o dani silniční (dále jen „zákon o dani silniční“), dle kterého je silniční daň odvislá od formálního stavu zápisů v registru silničních vozidel bez závislosti na faktickém stavu vlastnictví a užívání. Toto posouzení významu výše citovaného nálezu Ústavního soudu ve vztahu k možnosti povolení obnovy dle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu považuje žalobce za nesprávné. Žalobce trval na tom, že podle § 2 odst. 1 věty první zákona o dani silniční jsou předmětem daně jen taková motorová vozidla, která jsou současně registrovaná a provozována v České republice. Pokud z nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 4002/13, vyplývá, že v případě pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla nepodléhají pojištění vozidla neprovozovaná, ač registrovaná, trval žalobce na tom, že předmětný závěr lze aplikovat i na daň silniční, neboť se jedná o shodný předmět výběru v prvním případě pojištění a v případě žalobce daně. Žalobce zdůraznil, že z pohledu práva veřejného není možné, aby vozidla neprovozovaná, byť registrovaná, nebyla pojištěna, ale současně podléhala silniční dani. Trval na tom, že byl zkrácen na svých právech, když z téhož není povinnost platit pojistné, ale je povinnost platit daň. Dle žalobce tak byly splněny podmínky pro obnovu řízení dle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný stručně zrekapituloval průběh správního řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále zdůraznil, že aplikací výše uvedeného nálezu Ústavního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu na daň silniční u vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny se již zabýval Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 4022/14. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že v případě vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny nebylo zákonodárcem zamýšleno formulovat podmínku provozu vozidla jako jednu z kumulativních podmínek zakládajících vznik daňové povinnosti u silniční daně.

5. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobce se svým postupem fakticky snaží dosáhnout přezkoumání platebních výměrů, vůči nimž podal odvolání, které bylo správcem daně posouzeno jako opožděné a řízení o něm bylo zastaveno. Současně uvedl, že okolnosti, pro které žalobce navrhuje obnovu řízení, jsou okolnostmi, které existovaly již v době rozhodování o platebních výměrech, kdy žalobce dokonce tyto okolnosti v řízení samém namítal. Žalovaný trval na tom, že skutečnost, že po právní moci platebních výměrů na silniční daň byl Ústavním soudem vydán žalobcem uváděný nález, nezakládá důvod obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť se nejedná o předběžnou otázku (správce daně tuto otázku přezkoumával), jež byla zodpovězena způsobem, který má vliv na řízení, jež má být obnoveno, či řízení mu předcházející. Nejedná se o nález řešící stejný předmět daně a existuje přílehavější protichůdný nález Ústavního soudu. Žalovaný v závěru shrnul, že žalobce pouze vykazuje snahu suplovat institutem obnovy řízení zmeškané odvolání, kdy navíc rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 4022/14, jakož i ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-39, ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42, a ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Afs 69/2013-31) se k předmětu sporu vyslovují jednoznačně v neprospěch tvrzených závěrů žalobce.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Jediná žalobní námitka, kterou žalobce uplatnil, spočívala v tvrzení žalobce, že na rozdíl od žalovaného považuje skutečnost, že Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 4002/13, dospěl k závěru, že pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla nepodléhá vozidla, která jsou sice registrovaná, ale nejsou vlastníkem provozovaná, za posouzení předběžné otázky, jejíž řešení je důvodem ve smyslu § 117 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1 písm. d) daňového řádu pro obnovu žalobcovu řízení o vyměření daně silniční za roky 2009, 2010 a 2011.

9. V ustanovení § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu je uvedeno, že řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení. V § 2 odst. 1 zákona o dani silniční je vymezen předmět daně silniční tak, že předmětem daně silniční jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla a) registrovaná v České republice, b) provozovaná v České republice a c) používaná poplatníkem daně z příjmů právnických osob s výjimkou používání k činnosti veřejně prospěšného poplatníka daně z příjmů právnických osob, pokud příjmy z této jeho činnosti nejsou předmětem daně z příjmů, nebo poplatníkem daně z příjmů fyzických osob k činnosti nebo v přímé souvislosti s činností, ze kterých plynou příjmy ze samostatné činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů.
10. Pro posouzení této námitky je dle soudu zásadní vyložit pojem „předběžná otázka“. Předběžnou otázkou je taková otázka, jejímž zodpovězením je podmíněno rozhodnutí ve věci, avšak k jejímu meritornímu řešení není správce daně, který provádí daňové řízení, v daném řízení příslušný. Současně předběžná otázka musí být způsobilá být samostatným předmětem jiného řízení před soudem, jiným správním orgánem nebo správcem daně nebo musí být řešena v řízení před totožným správcem daně ovšem v jiném řízení s odlišným předmětem.
11. V daném případě žalobcem zmiňovaný nález Ústavního soudu řešil otázku předmětu pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla. Na tomto místě soud musí zdůraznit, že předmět daně silniční je zcela svébytně definován v § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, a to zcela nezávisle na otázce, zda dané vozidlo je, či není předmětem pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla. Z uvedeného tedy vyplývá, že posouzení otázky týkající se předmětu pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla není předběžnou otázkou pro řízení o stanovení daně silniční, neboť rozhodnutí o této otázce nikterak nepodmiňuje rozhodnutí v otázce stanovení daně silniční.
12. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že správní orgány zcela správně dospěly k závěru, že skutečnosti obsažené v žalobcem citovaném nálezu nejsou důvodem pro obnovu řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Je nutno zdůraznit, že obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nápravě nezákonností daňového rozhodnutí, ale umožňuje, aby proběhlo řízení nové, v němž budou zohledněny dodatečně vyjevené skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti zpochybňující provedené dokazování a posouzení předběžných otázek, s jejichž pomocí bude stanoven nový skutkový základ rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Afs 2/2014-25). K vyjevení nových skutkových zjištění, důkazů nebo rozhodnutí o předběžné otázce v daném případě nedošlo. Proto soud žalobcovu námitku shledal nedůvodnou.
13. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. Dále soud výrokem II. podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu vůbec nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. listopadu 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)